

Ông Xã Lấy Vợ Hai

Contents

Ông Xã Lấy Vợ Hai	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	3
3. Chương 3	4
4. Chương 4	4
5. Chương 5	5
6. Chương 6	6
7. Chương 7	7
8. Chương 8	7
9. Chương 9	8
10. Chương 10	10
11. Chương 11	11
12. Chương 12	12
13. Chương 13	13
14. Chương 14	15
15. Chương 15	16
16. Chương 16	18
17. Chương 17	19
18. Chương 18	20
19. Chương 19	22
20. Chương 20	23
21. Chương 21	25
22. Chương 22	26
23. Chương 23	27
24. Chương 24: End	28

Ông Xã Lấy Vợ Hai



Giới thiệu

Đời người phụ nữ quan trọng có hạnh phúc hay không điều được thể hiện qua cuộc hôn nhân và người

1. Chương 1

- Mẹ! Mẹ đừng bỏ con mà mẹ! Con xin mẹ đấy... Hức... Nơi đây lạnh lẽo lắm mẹ ơi!

Tiếng trẻ nhỏ vang vọng lại nơi cuối cầu thang tối đen như mực. Từng bước! Từng bước chân chạy lại phía cô, thoát khỏi bóng tối bủa vây xung quanh. Một đứa trẻ 5 tháng tuổi, chưa hoàn thiện cơ thể chạy vội vã làm cô sợ hãi.

Lúc này, chân tay cô như muốn rụng rời, lần đầu tiên cô thấy một hình hài nhỏ bé, người yếu ớt, chân tay chưa hoàn thiện hiện trước mặt cô. Bao câu hỏi làm cô rối trí. Nơi phía cuối cầu thang, nơi mà đứa trẻ bước ra từ góc khuất, đó chính là "Nhà Xác".

- Mẹ ơi, tại sao mẹ lại bỏ con?

Nó biết nói ư? Theo như phán đoán, nó còn chưa thể trào đời. Tại sao lại biết nói và đi chứ?

Cô khẽ rùng mình hoảng hốt chạy mãi. Chạy đến nỗi tức ngực mà bóng dáng nhỏ nhắn đáng sợ ấy luôn đứng trước mặt cô. Đôi mắt long lanh nhìn cô chưa bao giờ chớp mắt. Đôi môi chúm chúm đỏ hoe. Toàn cơ thể đứa trẻ ấy biết bao nhiêu là máu. Máu từ hốc mắt chảy ra như đang khóc. Máu từ miệng chảy ra như nước dãi của cơn thèm sữa mẹ. Nó ôm lấy chân cô! Cô vội vã hét ra. Nó bám lấy tay cô! Cô sợ hãi lùi về sau vài bước. Nó khóc rồi nó lại cười. Một nụ cười man rợn. Nó bay lượn xung quanh cô cười há miệng:

- Bà đã nhẫn tâm bỏ tôi, tôi sẽ không để bà sống hạnh phúc.

Cô giật mình tỉnh dậy sau cơn ác mộng. Hóa ra, đó là mơ. Nhưng không! Đứa trẻ trong bụng cô đã biến mất. Đứa con 5 tháng mà cô và anh mãi mới có được nay đã không còn.

Một mình cô ngồi khép nép trên giường bệnh. Anh đi công tác xa nay vẫn chưa về. Ba mẹ cô mất sớm. Còn ba mẹ anh thì sao? Họ ruồng bỏ cô. Họ khinh rẻ cô.

Hôm nay, cô vì bị người tình cũ của anh hãm hại mà mất con. Biết nói sao cho mọi người tin cô đây? Tình yêu ư? Anh yêu cô mà. Có lẽ chỉ có anh mới chịu tin cô mà thôi.

Cô biết tin anh vừa trở về liền vội vã xuất viện chạy về bên anh. Vừa nhìn thấy anh, cô đã bật khóc.

- Vợ! Vợ sao vậy? Em nhớ anh ư?

- Hức. Em... Em sẩy thai rồi!

- Cái gì? Cô đã làm gì đứa bé?

- Không. Anh phải tin em. Em không làm gì cả.

- Không làm gì ư? Cô có thằng nào rồi, nói mau. Cô dám phá thai để đến bên đó chứ gì. Tôi đã quá sai lầm khi ngày ấy cưới cô về làm vợ mặc cho sự rào cản của gia đình. Cô quá hung ác.

- Không phải như vậy đâu... Hức...

- Cô còn dám cãi? Cút ra khỏi nhà tôi ngay lập tức.

#Angel

[Thằng cô hồn]

2. Chương 2

- Cô đã có thằng nào, hả? Dám phá thai con của tôi ư? Cô thật to gan!
- Không như anh nghĩ đâu, Tử Kỳ. Em không phá thai, là cô ta đẩy em ngã cầu thang, vậy nên...
- Vậy nên? Cô là cái thá gì mà đổ thừa cho người con gái ấy?
- Anh không tin em? Vậy sao lúc trước anh nói yêu em? Vậy tại sao lúc trước anh lại cầu hôn em?
- Cô không có quyền đặt câu hỏi. Cút! Mau cút cho khuất mắt tôi.

Anh lôi cô ra ngoài đường vất cô ở đấy. Anh yêu cô nhưng đó là 2 năm trước. Trước kia, cô là một cô gái thủy mị, nét na. Nhưng bây giờ thì sao? Cô thay đổi, cô có kẻ khác, cô hãm hại chính đứa con chưa kịp chào đời của mình. Cô làm anh cảm thấy thật ghê tởm.

Về phía cô, không một ai chịu tin cô ngay cả chồng của mình. Anh đã không thể cho cô hạnh phúc được nữa sao. Tại sao anh lại hất hủi cô chứ? Đứa trẻ ấy, cô không phá. Cô đâu phải kẻ đần mà lại đi giết chính con ruột của mình. Cô đâu phải đứa ngu ngốc lại đi từ bỏ đứa con sau bao nỗ lực, cố gắng của anh và cô. Cuộc sống này, sao lại bất công với cô quá vậy?

- Anh hãy tin em, Tử Kỳ. Xin anh hãy tin em.
- Cô cút đi.
- Không, em sẽ không đi đâu hết. Em phải rửa được sự trong sạch của em.
- Cô không cần biện minh làm gì hết. Cút!
- Tại sao anh không cho em cơ hội chứng minh mình vô tội? Anh hết yêu em rồi ư? Tử Kỳ, em cầu xin anh.
- Vô tội ư?

Anh lôi cô vào nhà thật mạnh làm cô ngã nhào xuống đất. Anh tàn nhẫn ném sấp ảnh của cô cùng người đàn ông khác đang cùng nhau dùng bữa. Hét lên:

- Cô nghĩ mình vô tội ư? Thế đây là cái gì? Những tấm ảnh này nó là cái gì? Cô đi hẹn hò với thằng mới tình đầu của cô trong khi tôi đi công tác, trong khi cô đã có con với tôi.
- Không thể nào, từ lúc anh đi em không hề đi gặp anh ta.
- Còn chối, cô càng ngày càng to gan.

Anh tát cô một cái rõ đau rồi bước qua người cô đi ra ngoài.

- Lại là cô sao, Hồng Huệ? Tại sao cô cứ liên tiếp phá hoại hạnh phúc của tôi?

Cô khóc trong đau đớn nhìn về phía cửa. Anh đi, anh đi thật rồi. Cuối cùng thì chẳng ai chịu tin cô, kể cả anh.

Tối hôm ấy, cô gặp ác mộng. Cô thấy đứa trẻ 5 tháng tuổi cười với cô. Cô thấy nó cầm dao chém liên tiếp lên người cô. Cô thấy máu chảy ra từng kẻ hở. Thật đáng sợ!

Cô giật mình tỉnh giấc, sợ hãi ngồi nép ở góc tường. Cô bước xuống căn phòng ấy, đáng nhẽ, sắp tới nó sẽ là của con trai cô.

- Tử Kỳ, em yêu anh! Học. Hãy bỏ cô ta đi. Học.

Từng lời nói xen lẫn tiếng thở nhịp nhàng của người tình cũ của anh và anh. Tim cô khẽ quặn thắt. Hai người hòa vào làm một là cô cắn môi chịu đựng, chạy nhanh vào phòng.

#Angel

3. Chương 3

- Học... Học...

- Vợ anh, hình như vợ anh vừa ở ngoài cửa.

- Kệ cô ta. Nếu em không phục vụ được anh, thì hãy ra khỏi giường.

- Không, ý em là vợ anh...

- Anh đã nói là kệ vô ta. Cô ta đáng được thấy cảnh này.

Cô nghe rõ mồn một cuộc đối thoại của hai con người ấy. Cô bật khóc trong sự cô đơn, trong sự cô độc của con tim đang dần khô héo.

- " Mẹ! Sao mẹ không đến với con! "

Tiếng đứa trẻ vang vọng bên tai cô. Nỗi ám ảnh của đứa con 5 tháng dành chọn cho cô là đây ư?

Nước mắt cô giàn giụa rơi lã chã xuống bàn tay gầy gò, đôi mắt hốc hác thể hiện sự thiếu ngủ 2 hôm nay. Anh nào có thể hiểu được cho cô?

" Sáng hôm sau "

- Tôi không muốn làm như vậy đâu, chẳng qua anh ấy van xin tôi nên tôi mới phục vụ anh ấy một đêm. Cô không giận tôi chứ?

- Nếu như tôi không thể sinh con cho anh ấy, tôi mong, cô sẽ giúp tôi phục vụ tốt cho Tử Kỳ là được.

- Cô thật phóng khoáng. Ngộ nhờ anh ấy đuổi cô ra khỏi nhà và rước tôi về thì sao? Cô sẽ không giết tôi chứ?

- Cô cứ yên tâm. Dù có chuyện gì xảy ra giữa tôi và Tử Kỳ, tôi cũng sẽ giữ đúng lời hứa năm ấy.

Anh từ đâu xuất hiện đang bước dần về phía 2 người phụ nữ. Ắ nhanh tay cầm lấy tay cô để lên đầu ả, la hét thảm thiết:

- Thực sự tôi không cố ý phá vỡ hạnh phúc của Kỳ phu nhân đâu. Làm ơn nghe tôi giải thích.

Cái quái gì đang diễn ra với cô vậy?

Chưa kịp để cô phản ứng, ả đã ngã nhào xuống đất khóc lóc, van xin cô với vẻ tội nghiệp.

Anh lao tới tát cô một cái bạt tai thật đau làm cô lùi vài bước, rồi ngồi xuống đỡ ả dậy:

- Cô làm cái gì vậy? Cô không có quyền đánh Vy.

#Angel

4. Chương 4

- Cô đang làm cái gì vậy? Cô có quyền gì mà đánh Vy Vy? Với cái danh hiệu phu nhân nhà Kỳ sao?

- Không... Em chưa hề đánh cô ta.

- Cô nghĩ tôi mù sao? Vy Vy, em có sao không?

- Em không sao đâu Tử Kỳ. Anh đừng trách Kỳ phu nhân, tất cả là lỗi của em. Lẽ ra, em không nên về đây.

- Em đang nói gì vậy? Bây giờ em đã là của anh, nếu như em bị cô ta đánh một lần nữa, em cứ nói anh biết. Mình đi thôi.

Hai người nói chuyện với nhau làm cô cảm thấy thật ghê tởm và buồn nôn. ” Cô đang chơi tôi à, Vy Vy? ”

- Tốt nhất đừng để tôi cảm thấy khinh miệt cô.

” Từ ngày hôm qua, anh đã khinh miệt em như con đĩ rồi. Anh không nhận ra ư? Con quỷ ấy phá hoại hạnh phúc chúng ta mà anh lại đối xử như vậy? ”

Cô chỉ dám nghĩ chứ không dám thốt ra câu nào. Ngâm ngùi nhìn hai con người ấy ôm ấp, hôn hít đi ra khỏi cửa, phóng xe đi mất hút. Để lại một hình bóng gầy gò, xanh xao đứng bơ vơ trong căn nhà rộng lớn.

- Anh thật vô sỉ! Em đã sai rồi ư?

Tối hôm ấy, cô ngồi đợi anh bên bàn ăn tuy biết rằng anh sẽ chẳng chịu về nhà dùng bữa cùng cô. Cơm canh nguội lạnh, tâm hồn phách lặc. Cô phải làm gì anh mới chịu tin cô?

- Tử Kỳ, từ từ thôi...

Giọng người đàn bà ấy lại xuất hiện làm tim cô bỗng lệch đi một nhịp, vội vã nhìn ra phía cửa lớn.

- Vy Vy, anh không thể chịu được nữa.

Đập vào mắt cô là hình ảnh hai người quần quýt ngay từ ngoài cửa lớn tỏ vẻ quá thèm muốn của anh. Anh bế xốc ả lên rồi vội vã bước lên lầu.

Một lần nữa, cô phải nhìn cảnh tượng ấy của hai người mà lòng đau như cắt. Nước mắt rơi xuống chan hòa vào bát cơm lạnh ngắt. Cô cố gắng kìm nén cơn nấc, lau đi giọt sương đang chảy dài trên má. Cố gắng nuốt từng miếng cơm trong miệng mặn chát. Cô phải kìm nén đến bao giờ?

” Mẹ! Sao mẹ không đến với con? ”

#Angel

5. Chương 5

“Mẹ! Sao mẹ không đến với con? ”

- Con ơi! Mẹ mệt mỏi lắm rồi!

Nước mắt cô rơi lã chã chan hòa vào bát cơm trắng lạnh ngắt, mặn mặn. Chồng cô lại ân ái với người đàn bà khác trước mặt cô. Sự thèm khát của anh đầy vọng, nhưng đã không cần đến cô nữa.

- Tử Kỳ, Vợ anh đang ăn cơm một mình dưới bếp!

- Em muốn xuống ăn cùng cô ta?

- Chỉ là, em đang đói!

- Đợi đi, vài hiệp nữa rồi anh cho xuống.

Anh nháy mắt với ả, giọt mồ hôi chảy dài từ trán xuống cằm, nhỏ từng giọt xuống bờ ngực trắng nõn của ả. Trên cổ ả, toàn vết cắn đánh dấu chủ quyền thật rõ, thật đậm.

Cô uất ức không nói lên lời. Biết rằng hai họ làm gì nhưng lại muốn thấy tận cảnh, nhưng cô lại muốn con tim càng tan nát. Cẩn rằng chịu đựng nhìn họ làm việc. Con tim đau dữ dội khi hai người rên rỉ. Thật đáng kinh tởm!

1 giờ sau, ả và anh miệt mài ôm ấp nhau bước xuống nhà bếp, anh bế ả đi từ từ, sang sảnh thể hiện sự ” Quý Tộc ” thái hóa. ả mặc chiếc áo hở rỗ bầu ngực căng tròn, để lộ một vài vết cắn của con dã thú. Đứng trước mặt cô!

- Cô hãy hâm nóng cơm cho bọn tôi! ” Anh ra lệnh ”

- Được, nhưng thức ăn hết rồi!
- Cô đã ăn hết? Một mình cô mà ăn hết cả bàn thức ăn đấy à?
- Không, tôi đổ sọt rác rồi! Nếu các người muốn ăn, tôi có thể lục chúng từ sọt rác hâm lại cho hai người dùng bữa ăn lấy sức làm thêm vài hiệp!

#Angel

(Chap này hơi vội nên ngắn)

6. Chương 6

- Không, tôi đổ sọt rác rồi! Nếu các người muốn ăn, tôi có thể lục chúng từ sọt rác hâm lại cho các người dùng bữa lấy sức làm thêm vài hiệp!

” Bốp ”

Cô vừa dứt lời, anh đã tát cô một cái bạt tai. Thật đau điếng! Đã 3 lần rồi, đến bây giờ, đây là lần thứ 3 anh tát cô chỉ vì một con đàn bà khác. Khuôn mặt anh tuấn của anh đã dần đỏ lên, đen đen vài vệt. Anh cau mày nhìn cô thật dữ tợn.

- Cô dám nghĩ chồng mình là chó?

- Không, không hề!

Cô vẫn gượng mỉm cười đáp trả lại anh:

- Tôi không nghĩ hai người là chó, mà các người còn không bằng một con chó thì chính xác hơn.

Ả nghe vậy tức giận, dơ tay lên định tát cô cái nữa, nhưng cô kịp thời cầm lấy tay ả, nói nhẹ nhàng lướt qua tai ả:

- Cô định tát tôi? Cái loại đàn bà dùng mọi thủ đoạn để giết chồng người khác mà định vênh mặt với tôi?

- Phu nhân, tôi thực sự xin lỗi, là do tôi vô ý.

- Khóc lóc ư? Thật giả tạo!

- Em không cần hạ mình xin lỗi một kẻ hạ đẳng như cô ta, chúng ta đi!

Hạ đẳng ư? Từ khi nào anh coi cô là một kẻ như vậy? Con tim cô như vỡ vụn thành từng mảnh, thật đau xót biết nhường nào!

Con tim anh không muốn làm cô đau lòng, không muốn làm cô rơi nước mắt, không muốn làm tổn thương cô. Thế nhưng, lí trí của anh đã đánh bại con tim để hành hạ cô, để nhìn nước mắt cô rơi, để nhìn cô đau khổ mới yên xuôi được cái ác.

” Xin lỗi em! ”

- Vy Vy, chúng ta đi!

- Lát hai người có muốn làm tình ở đây nữa không? Để tôi còn biết đường dọn dẹp phòng!

#Angel

7. Chương 7

- Thế tối nay các người có làm tình ở đây không? Để tôi còn biết đường dọn dẹp phòng!

- Vậy thì nhờ vợ yêu dọn " thật sạch sẽ " cho chồng với nhé! Vừa chồng với Vy Vy làm việc hơi " quá sức " nên hơi bữa bộn. Chúng ta đi thôi em yêu!

Giọng nói đầy mỉa mai của anh vang lên đều đặn, những từ ngọt ngào của anh dành cho cô như thể còn đối với ả, cũng chiều hết mực.

Cô hí hục lên phòng anh dọn dẹp phòng như lời đã nói, cô thấy phòng anh như chuồng lợn. Nào là quần áo ném tứ tung trên sàn. Nào là giày dép vất ngay trước cửa. Những tàn thuốc lá còn vương trên bàn làm việc. Đèn thì hỏng, giường thì lỏng lẻo. Khó mà có thể diễn tả được.

- Thế này mà cô ta cũng ngủ được với " Chồng yêu " được thì cũng quỳ.

11 giờ đêm hôm ấy, anh say rượu bước vào nhà, miệng cứ lẩm bẩm " Anh xin lỗi! Xin lỗi em! " làm cô khá vui lòng đỡ anh về phòng. Lau sạch sẽ cho anh, mỉm cười hạnh phúc.

- Sao anh không thể hiện ngay lúc tỉnh?

- Huệ Lam...

Anh gọi tên cô trong màn đêm tĩnh mịch, chẳng ai ngờ được, anh lại gọi tên cô lúc say xỉn cả.

#Angel

8. Chương 8

Sáng hôm sau.

- Tử Kỳ, em có thai rồi! Là con của chúng ta đấy! Nó được 3 tuần rồi Tử Kỳ ạ!

Ả hốt hải bước đến bên anh, xà vào lòng anh vẻ thân thiết. Tay cầm tờ xét nghiệm đưa cho anh lòng vui khôn xiết.

- Cuối cùng thì, em cũng có thể thay cô ta sinh con cho anh. Em hạnh phúc quá!

Anh cau mày nhìn ả không chớp mắt, gắt:

- Ai cho cô thay vợ tôi để con cho tôi? Phá!

Ả nghe đến từ " Phá " mà giật nảy mình biện minh:

- Nhưng đây là cốt nhục của anh mà, anh lại có thể bỏ con mình như vậy ư? Anh ác quá vậy, Tử Kỳ?

- Tôi ác? Cô chỉ là món đồ chơi để giúp tôi tạo cơ hội thấy vợ mình ghen mà thôi! Sinh con cho tôi ư? Tôi đã nói uống thuốc tránh thai rồi mà. Nếu cô không phá, thì tự nuôi con.

- Không thể như thế được! Dạo này anh thật kì lạ, anh không yêu em sao?

Từ đâu, cô vừa đi siêu thị mua ít thực phẩm về đến cửa, mở cửa bước vào như không có anh ở trong. Nhìn vào hư vô cứ vậy tiến bước.

- Ôi! Anh đùa cưng chút mà đã làm quá lên rồi! Em có thai quả thực anh rất vui. Vy Vy, em luôn là người mà anh thương yêu nhất!

Anh nói xong, thơm lên trán ả một cái nhẹ như lông hồng. Nhìn ả bằng đôi mắt trìu mến. Cúi xuống hôn nhẹ lên bờ môi nóng bỏng của ả, bàn tay thô bạo nghịch ngợm khắp cơ thể ả như đang trên người cô. Tiếng rên nhẹ của ả làm cô thật chói tai.

- Đừng, Tử Kỳ! Làm quá là sẩy thai đấy!
- Anh xin lỗi! Để anh kêu cô ta nấu cái gì đó tầm bở cho em nhé!
- Nhưng...
- Sao vậy em yêu?
- Em muốn anh nấu cơm.

À ông ẹo chớp mắt nhìn anh. Anh vui vẻ tỏ ra hạnh phúc nhìn ả âu yếm.

- Được, anh chiều em!

Anh chưa bao giờ nấu cơm cho cô. Anh chưa bao giờ chiều ý cô dù quá đáng. Anh chẳng bao giờ âu yếm cô như vậy cả. Cô thêm muốn một lần được anh nấu cho bữa sáng. Cô ao ước được anh thơm má mỗi ngày. Cô luôn có một ước nguyện được làm nữ chính trong khung cảnh hạnh phúc ấy cùng anh! Sao mà khó quá! Càng ngày, cô thấy nó càng xa vời mà không thể vớt vát được nữa.

Anh dứt cho cô ta ăn như đứa trẻ. Anh cười nói cô ta với ánh mắt hiền hậu. Anh thơm cô ta, anh ân ái với cô ta trước mặt cô. Tim cô đau quặn lại. Lẽ nào, anh đã thực sự không cần đến cô?

- Em muốn được về ở nhà anh, Tử Kỳ.
- Tùy em lựa chọn.
- Em muốn anh ly hôn vợ cũ.
- Được!

Ngay tối hôm ấy, lúc mà cô đang dọn dẹp phòng của anh, anh gọi cô xuống phòng khách bàn bạc chuyện lớn. Trước mặt ả anh đặt đơn ly hôn mà anh đã kí xuống bàn nói khề:

- Tôi đã kí, giờ cô kí đi! Cô muốn gì cũng được, tất cả tài sản của tôi cũng được và chỉ cần cô rút khỏi cuộc đời tôi!

#Angel

9. Chương 9

- Cô hãy kí vào đây! Cô muốn cái gì của tôi cũng được. Miễn sao cô rời khỏi cuộc sống của tôi.

Nghe đến đây, ả giật nảy mình lo lắng. Toàn bộ tài sản cũng được ư? ả cần anh không phải vì tính yêu mà là vì số tài sản ấy. Bây giờ lại cho cô thì ả bên anh làm gì?

Ly hôn ư? Sống với nhau suốt 2 năm nay, anh lại có thể nói từ ly hôn đơn giản đến vậy? Cô đã từng thề hẹn với anh, sẽ chẳng bao giờ rời xa anh dù có chuyện gì xảy ra chẳng nữa. Bây giờ anh lại đuổi cô đi ư? Toàn bộ tài sản? Cô không cần. Cô chẳng cần gì cả ngoài hạnh phúc cùng anh. Nhưng cô không muốn ả ta được toại nguyện.

- Anh nhất định muốn ly hôn với tôi?
- Đúng vậy!
- Anh có thể cho tôi một lý do?

Anh mừng thầm trong bụng rồi nói tiếp:

- Vì Vy Vy đã có cốt nhục của tôi.
- Cốt nhục ư? Thật nực cười.

Cô bật cười trong sự mỉa mai không kém. Cốt nhục của anh? Thật phi lý! Trước kia cô luôn cho rằng anh ân ái với cô ta sau những đêm làm việc cực nhọc. Cô nghĩ rằng anh ngủ với cô ta. Nhưng đêm qua, người say luôn nói sự thật! Anh chưa từng ngủ với ai ngoài cô. Ắ và anh diễn kịch. Bây giờ lại diễn với cái cốt nhục nữa cơ à? Được! Cô tiếp hết!

- Sao phu nhân lại nói vậy? Tôi thay phu nhân sinh con cho tổng tài liệu có sai?

- Tôi sẽ tìm ra cái đứa con trong người cô! Cô đừng vội đắc ý.

” Cô ta nói vậy nghĩa là sao? Không lẽ cô ta đã biết được sự thật? Không được! Tao phải cho mày cút khỏi đây càng sớm càng tốt ” ả nghĩ.

- Tử Kỳ, hay anh không cần ly hôn cũng được.

- Không được, anh chỉ muốn sống với em thôi.

- Thế còn tài sản? Ngộ nhớ cô ấy lấy hết thì sao?

- Thì chúng ta làm lại từ đầu.

Anh nhìn ả đầy ma mị. Cô nhếch mép cười với anh rồi nói tiếp:

- Tôi sẽ lấy toàn bộ tài sản của anh, được chứ?

- Được, tùy cô muốn.

- Vậy anh hãy làm thủ tục chuyển cho tôi.

- Lát ra tòa.

Nghe đến đây, ả càng tức giận, hậm hực nói với anh:

- Vậy con chúng ta sẽ ở đâu đây, Tử Kỳ?

- Ở gầm cầu chứ ở đâu.

- Sao anh lại vô tư nói vô tư như vậy được?

Cô nhìn vẻ lo sợ mất tài sản của ả mà khẽ cười.

- Cô yên tâm đi! Tôi không để các người ở gầm cầu đâu.

Cô cầm bút kí tên mình vào tờ ly hôn rồi bước ra ngoài.

- Tôi sẽ chẳng lấy bất cứ thứ gì ở đây đâu.

Ả mỉm cười rạng rỡ bám lấy cánh tay anh. Anh thấy cô kí vào đơn ly hôn mà tức giận.

” Nếu như em quyết không kí, anh sẽ cho người phá thai cô ta dù là cốt nhục của anh. Nếu như em nguyện bên anh, anh sẽ đẩy cô ta xuống vực thẳm. Nếu như em không ra đi, anh sẽ nói toàn bộ sự thật và làm lại từ đầu với em. Nếu như em nhìn anh thêm lần nữa, có lẽ chúng ta sẽ không đau khổ như vậy! ”

Anh tức giận xé tan đơn ly hôn ném xuống sàn nhà không thương tiếc. Giọng anh khàn khàn quát tháo người đàn bà ghê tởm bên cạnh. Trút hết sự tức giận lên người đàn bà ấy. Cô dám cất bước rời khỏi anh mà không hối tiếc? Lẽ nào, anh đã đi quá xa?

- Tử Kỳ, anh sao vậy?

- Cô cút đi! Ngôi nhà này chỉ Huệ Lam mới được sống chung với tôi.

- Vậy còn con chúng ta?

- Phá!

#Angel

10. Chương 10

- Cô cút đi! Trước khi tôi nổi cáu.

- Anh vẫn còn yêu cô ta? Vậy tại sao anh lại ly hôn cô ta chứ?

- Cô chưa thông nào ra được tý nào à? Vậy để tôi nói rõ cho mà hiểu nhé! Cô ấy mới là vợ tôi.

Anh tức giận gằn từng chữ một để ả nghe cho rõ. Tiếc rằng anh không phải kẻ sát nhân.

- Cô ta cũng đã kí. Cô ta cũng đã đi. Vậy còn em, em giúp anh đóng vở kịch này mà có bảo bối. Bây giờ anh bắt em phá nó sao? Nó là con của anh mà, Tử Kỳ.

- Trước hết cô hãy đi khỏi đây! Rồi tôi sẽ bàn chuyện này sau.

Ả mừng rỡ cúi đầu chào anh rồi đi về nhà.

Anh đi vào phòng cô, đã bao lâu nay kể từ khi đứa con trai 5 tháng ấy ra đi, anh đã không vào căn phòng này. Một màu tím nhẹ nhàng - Màu mà anh và cô cùng ưa thích. Thoang thoang hương hoa nhài nhẹ nhàng lan tỏa khắp căn phòng. Anh thích mùi hương này, bởi nó chỉ có trên người cô.

Cái giường mà hằng đêm anh cùng cô sưởi ấm. Anh cùng cô tạo nên sự nghiệp, tạo nên em bé. Những khung cảnh ấm áp hiện lên trong tâm trí anh một cách ngu muội. Từng tiếng cười đùa của vợ chồng trẻ, từng tiếng nước róc rách, nay đã trở thành dĩ vãng.

Căn phòng vẫn vậy, vẫn nên thơ như ngày nào.

Anh chạm nhẹ tay vào những bông hoa nhài vừa mới chụm lại. Cây hoa ấy, cô đã từng năn nỉ anh mua tặng cô vào hôm sinh nhật. Từng kí ức ứa về không báo trước. Làm anh càng thêm nhớ cô da diết.

- Huệ Lam, có lẽ nào, anh đã thực sự mất em! Có lẽ nào, anh đã đi quá xa trên con đường hạnh phúc của đôi ta mất rồi? Anh phải làm gì để vớt vát lại những gì chúng ta đã mất trong một thời gian qua?

Anh cầm lấy chiếc áo của cô, ngửi mùi cô còn vương lại. Rồi anh ngủ thiếp trên chiếc giường ấm áp ấy. Một giấc mơ rất dài.

- Huệ Lam, là em đúng không?

- Thành Quân? Anh về nước hồi nào vậy?

Cô ngỡ ngàng nhìn người đàn ông trước mặt. Lại nhớ về những tình cảm mà hai người đã từng dành cho nhau. Nhưng giờ đã không còn!

- Em và Tử Kỳ sống hạnh phúc chứ?

- Bọn em ly hôn rồi!

Giọng nói u buồn của người von gái trước mặt làm hấn rối chí. Suốt 2 năm nay hấn vẫn chưa quên được cô. Từ khi anh thua thảm hại trước tình cảm của Tử Kỳ dành cho Huệ Lam. Hấn đã tự nhủ sẽ bỏ cô nhưng không thể. Liệu rằng, cô có yêu hấn hay không?

- Vậy sao? Anh xin lỗi đã làm em buồn!

- Không sao đâu Thành Quân.

Cô nhìn hấn ái ngại nói tiếp:

- Anh có thể giúp em vài việc được không?

- Em cứ nói đi, chuyện gì anh cũng có thể giúp em.

- Em không có nhà để về, anh có thể làm ơn làm phước cho em ở nhờ hah không? Em sẽ trả tiền bằng cách làm oshin nhà anh!

- Không cần đâu.

Hấn khẽ cười: Chỉ cần em làm người tình của anh là được.

Cái gì? Người tình? Người ta ly hôn nhưng chưa có ra tòa đâu nhé!

- Anh đùa thôi! Để anh đưa em về!

- Vâng! Em cảm ơn anh trước.

Khuôn mặt anh tuần bỗng trở lên đen xì vài vệt khi nhìn vợ mình cười nói với thằng tình cũ. Lại còn khoắc vai nhau. Lại còn đi cùng xe.

Anh tức giận đập tay vào vô lăng, chửi rủa:

- Mẹ kiếp! Em mới xa tôi có một đêm mà đã có kẻ rước về. Thành Quân, cô ấy là vợ tôi, vậy nên anh đừng hòng cướp!

#Angel

11. Chương 11

- Mẹ kiếp! Em mới xa tôi có một đêm mà đã có kẻ rước về. Thành Quân, cô ấy là vợ tôi, vậy nên anh đừng hòng cướp.

Tiếng rồ ga khuất dần sau những đám cây xào xạc tiếng gió. Anh tức giận gọi điện cho cô nhưng cúp máy. Bây giờ, lòng tự trọng đối với anh chẳng là cái gì hết. Chỉ cần vợ quay về bên anh là được.

” Huệ Lam, tôi muốn hẹn gặp em! ”

Anh vội vào nhắn tin cho cô, nhưng đợi mãi chẳng thấy trả lời.

” Em nhất định phải đến gặp tôi! ”

” Anh là cái thá gì mà ra lệnh cho tôi? Con người tình của anh đâu sao không nhắn tin mà nhắn với tôi làm gì? ”

Cô trả lời tin nhắn anh vui lắm! Nhưng cô thật tàn nhẫn! Cô đã làm con tim anh tan ra thành từng mảnh. Anh tức giận ném điện thoại xuống sàn nhà vỡ tan tành.

- Em thật vô lại!

Khuôn mặt giận dữ, hằm hằm đi lên phòng của cô. Đập hết! Phá hết! Anh mạnh tay ném hết đồ đạc của cô xuống sàn gỗ sang trọng. Anh hung hăng đập hết lọ nước hoa, trang điểm của cô như con dã thú. Chẳng gì để diễn tả được cả.

Đến khi anh nhìn thấy chậu hoa nhài mà cô ngày đêm vun trồng, anh rơi nước mắt. Giọt sương mù chảy xuống, lăn dài trên khuôn mặt tuần tú. Lần đầu tiên, anh rơi nước mắt. Lần đầu tiên, anh khóc vì cô gái ấy.

- Anh xin lỗi, Huệ Lam!

Những ngày sau đó, sáng thì anh theo dõi cô và hằn mà bỏ bê công việc. Tối thì ra bar giải sầu bỏ bê tình cũ. Không ăn cũng chẳng thèm uống cái gì ngoài trừ rượu. Ngày nào căn phòng cũng nồng nặc men say. Ngày nào cũng rủ rợi kêu người đưa về nhà. Càng ngày càng hốc hác. Càng ngày càng gầy gò.

- Tử Kỳ, anh lại say sao? Để em đỡ anh vào phòng.

- Huệ Lam, em về rồi sao?

- Đúng đúng, em về rồi đây, Tử Kỳ!

- Anh nhớ em lắm! Huệ Lam, xin em đừng rời xa anh.

Tiếng người say xỉn vang vọng khắp căn nhà rộng rãi. Tiếng người đàn bà bụng chứa một tháng võ về người tình.

” Một tiếng cũng Huệ Lam. Hai tiếng cũng Huệ Lam. Vậy em là gì? Em là Vy Vy, không phải cô ta. ”

- Thật tốt quá! Em không bỏ anh theo thằng đó... Hức...

- Em sẽ không đi đâu hết. Nào! Để em đỡ anh vào phòng nghỉ ngơi.

Suốt đêm hôm đó, anh ôm ả mà tưởng chừng là cô. Ôm ả khóc nức nở như một đứa trẻ làm ả tức giận không nguôi.

” Tại sao chỉ là cô ta? ”

Sáng hôm sau, khi anh tỉnh dậy, anh thấy một người đàn bà khác không phải cô nằm bên cạnh. Cau mày khó hiểu. Quát chửi ả âm ỉ:

- Sao cô lại ở đây? Vợ tôi đâu?

- Huệ Lam ư? Cô ta làm gì có đây? Đêm hôm qua, cô ta gọi điện cho em đến để phục vụ anh.

- Cái gì? Vậy tức là tôi không mơ? Huệ Lam, hóa ra em vẫn yêu anh.

- Nhưng cô ta có nói với em rằng cô ta và tình cũ sẽ nối lại tình xưa, vậy nên anh đừng làm phiền cô ta nữa.

- Nối lại? Thật nực cười!

Anh tự giễu bản thân đã quá ngu muội, bao ngày ngóng trông một người đã không cần đến anh!

” Huệ Lam, đây là do em tự nói! ”

- Được! Cô đã có cốt nhục của tôi. Chuẩn bị đi, tuần sau chúng ta cưới!

#Angel

12. Chương 12

- Được! Cô đã có cốt nhục của tôi. Chuẩn bị đi! Tuần sau chúng ta cưới.

- Nhưng anh xé tờ đơn ly hôn rồi còn gì! Cưới kiểu gì bây giờ?

- Sao cô nào cá vàng vậy, cưới chui!

- Cưới chui?

- Phải! Cưới chui! Mà từ ngày mai cô dọn đến đây ở luôn, khỏi cưới xin!

Anh nói vậy ả mừng lắm! ả chẳng cần cưới lễ làng nhàng làm gì, chỉ cần anh chịu đưa cô về nhà là phúc đức lắm rồi! ả mỉm cười nhìn anh âu yếm, kiễng chân lên hôn anh một cách cuồng nhiệt. Nó làm cho anh mê mị vì cơn dục vọng trời dậy quẩn lấy thân thể ả.

Sáng hôm ấy, anh vẫn cho người theo dõi cô một cách chặt chẽ, kiểu như cho người theo dõi vợ ngoại tình ấy.

” Tổng tài, vợ ngài đang đi siêu thị với Tổng giám đốc Thành. ”

” Mẹ kiếp! ”

Anh đập chiếc điện thoại mới mua xuống bàn, khuôn mặt giận dữ nắm tay thành quyền. Anh vội vã lấy xe lao như ăn cướp đến siêu thị. Đập vào mắt anh là cảnh vợ mình đang đứng ở quầy quần áo lụa đồ. Ra thử, vào thử cho hần xem, hần ngắm.

” Tổng tài. Vợ ngài đang ở quán cà phê với Thành Quân ”

” Lại là hần ta. ”

Anh lại một lần nữa phi xe đến quán coffe nhìn hai người trò chuyện. Lần này, hần đang nhường người về phía cô lau miệng giúp cô làm anh phần nộ tuột cùng.

” Tổng tài ơi! Kỳ phu nhân đang chơi trò đuổi bắt với Thành tổng ở bãi biển phía Đông. ”

...

Anh không khỏi thức giận, khóa máy, và giải sầu tại nhà. Từ ngày mai, người tình của anh sẽ dọn tới ở cùng, từ ngày mai anh phải gạt cô khỏi tâm trí. Và từ ngày mai, anh sẽ có một người vợ bất hợp pháp và đứa con không mong muốn sống cùng nhà.

- Nồng nặc mùi rượu!

- Ngày mai cô mới dọn đến mà! Nay hãy để tôi tự do.

- Tôi là Huệ Lam, không phải Vy Vy của anh đâu mà xoắn lên thế!

- Huệ Lam?

Ánh mắt mệt mỏi bỗng sáng rực lên. ” ” Em về đây làm gì? Em nhớ anh? Hay em muốn nói lại tình xưa với anh? ”

Bao câu hỏi chen lẫn nhau làm anh bối rối. Nhưng chợt anh nhớ đến câu nói ấy, anh quả thực tức giận. Giữ lại phong độ, nói chế giễu:

- Cô về đây làm gì? Hôm trước cô đã khẳng định muốn dứt khỏi đây còn gì! Hay cô nghĩ lại muốn lấy ngôi nhà này?

- Tôi chẳng thèm quan tâm tới những thứ đó. Tôi đến chỉ muốn lấy vài thứ.

- Vậy tùy cô.

Ánh mắt anh trùng xuống, khuất dưới bóng tối làm cô nhìn không rõ. Nhẹ nhàng bước lên lầu. Vừa mở cửa, căn phòng vẫn khang trang như vậy. Cô vốn tưởng sẽ bị anh thay đổi toàn bộ, nhưng không, nó vẫn vậy. Làm cô nhớ nó da diết và không muốn tách rời.

” Tôi đã phá phòng em và tôi đã sửa lại như cũ, tôi muốn em quay về bất cứ lúc nào! ”

Cô chỉ lấy tờ xét nghiệm thai nhi và tấm ảnh siêu âm của con nhỏ quá cố. Cô nhìn nó mà khẽ rơi lệ.

- Cô còn không mau dứt?

- Giờ tôi đi ngay!

Anh nghe đến đây, cau mày dồn cô vào góc tường. Táo bạo hôn lên cánh môi mềm mọng của cô, hai tay thô bạo xé tan chiếc áo mỏng manh khác trên người cô. Càng ngày càng tiến sâu khó mà thoát ra được.

- Đứng... Đồ vô lại... Anh dứt khỏi người tôi...

- Làm ơn buông ra...

Thấy anh không trả lời mà càng hung hăng, cô khóc nức nở. Trong men say, anh đã vô tình tạo lên sự nghiệp.

#Angel

13. Chương 13

” - Tên vô lại... Tên bỉ ổi... Người dứt đi!

Cô đánh thùm thụp vào người anh không thương tiếc. Cào cào người anh đến chảy máu. Anh mặc kệ! Cô khóc nức nở. Anh cũng chẳng thêm bận tâm!

- Làm ơn! Tha cho tôi... ”

Anh giật mình tỉnh dậy, toàn thân mệt mỏi như vừa đi đánh trận. Cúi xuống thấy mình không mặc quần áo cùng với Vy Vy làm anh khẽ cau mày.

” Hóa ra là mơ! Sao cô ta lại ở đây? ”

Anh khó hiểu gãi đầu:

- Cô tới bao giờ?

- Giữa đêm hôm qua chứ bao giờ! Tự dưng anh gọi em tới còn gì, lại còn ” hành ” người ta. Lẽ nào anh đã quên?

Anh luôn mong muốn giấc mơ ấy là sự thật. Ai ngờ! Tại sao anh lại mơ một cách chân thực tới vậy?

” Huệ Lam! Em chẳng hề nhớ tới tôi ư? ”

Trong một căn hộ cách đó không xa, một người phụ nữ với cơ thể uể oải, khóc nức nở với chàng trai rất tội nghiệp và thảm thiết vô cùng. Đó không ai khác chính là Huệ Lam.

- Thành Quân, tôi muốn ra nước ngoài. Anh làm ơn giúp tôi một lần này thôi!

- Tại sao em lại muốn ra nước ngoài sinh sống? Có chuyện gì với em à?

- Làm ơn đừng hỏi tôi! Tôi xin anh! Hãy giúp tôi lần này.

- Lẽ nào, hắn đã làm gì em? Hôm qua em qua lấy đồ, hắn đã làm gì em, HẢ?

Hắn đột nhiên tức giận, mặt tối sầm, đen như đít nồi. Giữa đêm hôm qua thấy cô đi về nhà đã thấy lạ. Cô có biết, hắn đợi cô mấy tiếng rồi không? Cô có biết, nhìn thấy cô về muộn, hắn đã lo lắng như thế nào không? Đã thế, trên người cô toàn vết cắn đỏ hoắm, nó là dấu hôn. Trên người cô khoác mỗi chiếc áo choàng. ” Hắn ta đã làm gì? Hắn đã hành hạ cô như thế nào mà khiến cô như vậy? ”

Cô khóc lóc van xin trong tuyệt vọng.

- Làm ơn! Cho tôi rời xa nơi đây! Rời xa hắn ta càng sớm càng tốt.

- Em không muốn trả thù ư?

- Trả thù? Dĩ nhiên muốn. Cô ta đã cướp đi chồng tôi, phá hoại hạnh phúc gia đình tôi. Lẽ nào tôi lại bỏ qua?

- Vậy hãy bên anh. Chúng ta làm lại từ đầu, anh sẽ giúp em trả thù. Anh cũng không cần em phải yêu anh. Anh chỉ cần một thứ duy nhất, em hãy ở bên anh. Được không?

Cô rối bời nhìn hắn trong ngần nước. Bên hắn ư? Vậy còn anh? Ngộ nhỡ đêm qua anh làm cô có thai, hắn có thể chấp nhận nuôi dưỡng đứa trẻ thay anh không?

- Nếu như tôi có thai với hắn, liệu anh có thể chấp nhận tôi không?

- Anh chỉ cần em bên anh là đủ.

Cô vỡ òa ngã vào lòng hắn không chút do dự. Cô khóc như một đứa trẻ. Cô đã quá mệt mỏi rồi! Nhưng tại sao, một người như Thành Quân lại không thể làm cô quên đi anh ấy? Một người đàn ông đã làm cô quá nhiều khổ đau nhưng không thể lãng quên dù một phút!

- Được, anh sẽ giúp tôi chứ?

Một thời gian sau.

” Tại bệnh viện ”

- Tử Kỳ, bác sĩ nói con chúng ta là con trai đấy!

- Ừ!

- Anh không vui ư?

- Vui!

- Sao anh không nhìn em? Anh cứ nhìn đi đâu vậy?

” Huệ Lam, bao lâu nay chúng ta không gặp nhau. Nay anh thấy em cùng hấn ta đi vào bệnh viện khoa phụ sản, khuôn mặt em tái nhợt, hấn ta dìu em từng bước. Lẽ nào, em có con với Thành Quân? ”

#Angel

14. Chương 14

- Ờe... Ờe... Ờe...

- Huệ Lam, em làm sao vậy?

- Không biết, nhìn cái gì cũng muốn nôn.

- Lẽ nào? Để anh đưa em tới bệnh viện.

” Không lẽ, Huệ Lam thực sự có thai với anh ta? Vậy, đêm hôm ấy, điều anh nghĩ là sự thật ư? Thật phũ phàng! ”

Hiện tại

Anh nhìn hai người đó mà không chớp mắt, chẳng thềm màng tới người vợ bất hợp pháp của mình bên cạnh. Anh thần thờ nhìn hấn dìu dắt cô trước mặt anh. Khó mà chấp nhận được sự thật ấy. Nhưng nó rất phũ! Nó cứ hiện trước mặt anh dù anh chẳng hề mong muốn.

” Cô ấy có thai với Thành Quân là điều hiển nhiên. Cô ấy đã từng nói, sẽ nối lại tình cũ với hấn ta mà. ”

Anh chợt cười trong vô thức như điên dại.

- Anh đã bỏ lỡ một cơ hội. Và giờ, anh đã thực sự đánh mất em!

- Anh bị gì vậy, Tử Kỳ?

Ả khó hiểu hỏi anh, nhìn theo ánh mắt mà anh nhìn đến ngây dại. Ả hoảng hốt khi thấy cô và hấn cùng nhau vào khoa phụ sản. Đây nghi hoặc!

- Huệ Lam, anh có thể thay anh ta chăm sóc cho em và đứa bé không?

Hấn bắt chợt hỏi cô vu vơ mà không biết rằng, cô đang nhìn hấn không chớp mắt. Cô khẽ cười:

- Tại sao anh lại hi sinh vì tôi? Dù biết rằng tôi chẳng hề còn tình cảm với anh?

- Vì anh mãi yêu em!

- Tôi rất vui vì lòng tốt của anh. Nhưng tôi không thể cho anh được gì cả, mà bây giờ tôi lại để anh nuôi dưỡng cả con tôi ư? Tôi đâu phũ đến vậy!

- Tại sao chứ? Chỉ cần em đồng ý mà thôi! Bao hậu quả, bao trách nhiệm anh sẽ chịu. Anh không muốn em phải một mình gánh vác bất kì thứ gì hết.

- Cảm ơn anh!

Đêm hôm ấy, anh chần chọc không thể ngủ ngon giấc. Hình bóng nhỏ bé, xanh xao ấy luôn hiện trong tâm trí anh một cách mơ hồ. Anh tự cười trách bản thân không thể cho cô được hạnh phúc.

Năm ấy, anh đã đánh đổ hần trong tình yêu tay ba giữa cô. Nhưng bây giờ, anh lại là một kẻ thất bại thảm hại. Anh chẳng thể cho cô được cái gì. Suốt thời gian qua, anh chỉ cho cô sự tuyệt vọng, sự oán trách, đánh đập, chửi bới. Anh là một kẻ vô dụng khi đứng nhìn cô cùng hần sinh con. Anh không chấp nhận được sự thật ấy. Quá đau lòng!

- Huệ Lam, cô có thai ư?

- Phải!

- Với hần ta ư?

- Anh không cần bận tâm. Tôi có thai với ai thì liên quan gì tới anh. Dù tôi có thai với một kẻ bạc phụ hay trai bao cũng là chuyện của tôi.

- Cô hãy nói tôi biết!

- Anh cút đi! Cút khỏi đây!

Cô đóng sập cửa đi vội vào trong nhà mà ứa nước mắt. Cô đã quá kìm nén trước mặt anh. Bây giờ là lúc cô xả street. Cô bóp nát tờ xét nghiệm mà nước mắt thì nhau tuôn rơi, lỗ chân ứa ướt đầm tờ xét khám. Nức nở trong sự cô đơn tuyệt cùng. Người con trong bụng cô sẽ không thể chấp nhận một người cha như vậy. Không thể!

- Anh còn ở đây làm gì? Còn không mau đi khỏi nhà tôi?

- Là cô ấy có con với anh à, Thành Quân?

- Anh quan tâm làm gì trong khi anh đã bỏ rơi cô ấy?

- Anh chỉ cần nói cho tôi biết!

Anh lao tới tóm lấy cổ áo hần, nghiêng răng, gằn giọng. Anh thực sự tức giận, mặt đen lại, tay nắm thành quyền. Trong phút chốc, anh đâm vào mặt hần một cái đến chảy máu mũi.

Hần chạng vạng đứng dậy, nói rõ:

- Phải, cô ấy có thai với tôi. Anh đi được rồi chứ?

#Angel

15. Chương 15

- Phải! Cô ấy có con với tôi. Mời anh đi cho.

- Hừ, tôi biết mà! Anh hãy coi như chưa gặp tôi và coi như tôi chưa nói gì hết.

Anh cười nhạt xoay gót bước đi trong vô vọng. Anh chẳng còn tia hi vọng nào hết. Cô bỏ anh thật rồi! Cô thực sự bỏ anh thật rồi!

Hần bước vào nhà, đập vào mắt hần là cảnh cô đang gục đầu xuống đầu gối, khóc thút thít làm hần khó xử. Thật buồn, khi cô không yêu hần. Thật buồn khi đứa trẻ ấy không phải của hần.

Khuôn mặt xanh xao, hốc hác trông phát tội. Đã một tháng nay cô chẳng ăn ngon ngủ yên. Đêm đêm gặp ác mộng rồi lại ốm nghén khiến cô suy nhược cơ thể trầm trọng. Hần nhìn mà không khỏi xót xa. Nhưng biết sao được, cô chẳng thềm màng tới hần dù một phút ít ỏi.

- Em thực sự có con với Thành Quân?

- Anh sao vậy, Tử Kỳ?

- Cô cút đi!

Á!

Anh đẩy mạnh ả ngã nhào xuống đất. ả đang mang bầu, e rằng, sẽ xảy thai mất!

- Anh! Á! Đau quá!

Máu trong người ả chảy ra ngày càng nhiều. ả lo sợ ngược lên nhìn anh trong ngần nước.

- Em đau! Máu!

- Vy Vy, cô sao vậy? Để tôi đưa cô tới bệnh viện.

Máu! Máu từ từ chảy ra từ ngoài ả. Lòng anh đau xót. Anh xót, không phải vì thương ả, mà là đứa con mang trong mình cốt nhục của anh. Đã một lần anh phải chịu đòn đau khi mất đứa con chưa kịp trào đời. Tuy rằng, đứa trẻ này không phải của anh và cô, nhưng nó cũng là con anh.

Anh lo lắng đứng trước phòng cấp cứu với ánh mắt ngóng chờ điều kì diệu. Mong rằng, đứa trẻ sẽ bình an vụ sự.

- Bệnh nhân và đứa trẻ không sao hết. Nhưng mong anh và cô ấy chú ý hơn ngộ nhớ có gì bất trắc.

- Cảm ơn bác sĩ!

Anh vội vã đi đến bên ả, suốt sáng nhìn ả không nguôi:

- Tôi xin lỗi!

- Đứa trẻ sao rồi?

- Bình an vô sự!

- Tạ ơn trời!

Cuộc hội thoại ngắn gọn, súc tích nhưng hàm chứa nhiều cảm xúc dâng trào trong anh và ả.

- Em bất cẩn quá!

- Không, là lỗi do tôi!

- Anh không có lỗi đâu!

ả mỉm cười nhẹ: " Đó là lỗi do cô ta! Không phải anh. Cô ta đã bỏ bùa anh, cô ta đã lấy tâm hồn anh, cô ta là một nhân vật gián tiếp gây ra vụ này. Em sẽ không tha cho cô ta "

" Tại quán cafe gần đó "

- Lâu rồi không gặp, Huệ Lam!

- Chào Vy, à không, phải là Kỳ phu nhân mới đúng chứ!

- Cô không cần khách sáo. Hôm nay tôi gọi cô tới đây, chỉ có một mục đích mà thôi!

Nói rồi ả hất ly cafe nóng hổi vào người cô làm cánh tay cô bỏng rát, tấy đỏ.

- Cô đang làm cái thá gì vậy?

- Là mày muốn hại con tao đúng không. Mày không giết nó trực tiếp được mà phải tìm đến Tử Kỳ quấy rối đúng không? Vì con đàn bà đề tiện như mày mà suýt chút nữa bảo bối của tao mất mạng.

- Cô nói cái gì vậy?

- Mày không cần chối cãi. Chính mày đã hại con tao.

ả tát liên tiếp hai cái liền vào mặt cô, in nguyên cả bàn. Bao ánh nhìn hướng về phía hai người phụ nữ bụng mang bầu đang chiến tranh mà chẳng thêm can ngăn.

- Cô dám tát cô ấy?

Từ đâu, hần bước tới bên cô, nắm chặt tay ả, nghiến răng ken két.

- Cô có tin, ngày mai cô ra khỏi Kỳ gia?

- Anh dám!

- Không gì là không thể. Cút!

” Một thời gian sau ”

- Oa...Oa...Oa

Tiếng đứa trẻ cất giọng trào đời. Là một bé trai trắng trẻo, mặn mà. Đặc biệt, nó chẳng hề giống anh!

#Angel

(Con ai đây nhỉ? Tở bị bơ quá xá!)

16. Chương 16

” Một thời gian sau ”

- Oa...oa...oa

Tiếng một đứa trẻ cất tiếng khóc trào đời. Đó là một đứa bé trắng trẻo mặn mà. Và đặc biệt, nó chẳng nét nào giống anh!

- Tử Kỳ, con chúng ta!

- Bảo bảo của tôi đây ư? Sao chẳng giống tôi tẹo nào!

- Nó không giống anh thì giống ai. Chẳng lẽ, nó giống ông hàng xóm à?

Anh nghi hoặc nhưng cũng chẳng thềm bận tâm gì nhiều. Từ giờ anh sẽ làm cha. Tiếc rằng, đó không phải con của cô và anh!

- Tôi đi mua ít cháo cho cô bồi bổ.

- Sao anh không tự mình nấu cho em. Đã bao lâu nay, chỉ duy nhất một lần anh nấu cho em ăn mà thôi.

- Được!

Anh hì hửng rời bệnh viện trở về nhà nấu bát cháo gà cho ả. Nấu nhưng tâm trạng bộn bề.” Nó là con mình ư? ”

Cô và hấn vác cái bụng chứa sắp để đến bệnh viện thăm kẻ giết chồng sinh con. Vừa bước tới cửa, cô đã nghe thấy tiếng chanh chua tỏ nịnh bợ với người nào đó.

- Anh! Con chúng ta cuối cùng cũng được sinh ra. Anh cố đợi em đi! Một vài năm nữa, em sẽ cướp được tài sản nhà hấn ta, em sẽ mang con trở về bên anh.

- Ôi! Đứa trẻ giống anh quá! Anh yêu em nhiều lắm, Vy Vy.

- Vậy bao giờ em giết được tên đó với con ả Huệ Lam rồi chúng ta kết hôn nhé!

- Ok babe!

Cô ở ngoài nghe mà đen mặt. Cô biết mà, anh bị cấm sừng! Ha! Thật thú vị! Đứa con của mình thì đánh đuổi. Đứa con của địch thì cưng chiều. Anh quả là đồ ngu!

- Không ngờ hấn ta nảo ngẩn tới vậy! Một đứa trẻ chẳng giống hấn tẹo nào mà chẳng may may nghi ngờ. Mang tiếng là một tổng tài có tiếng trong giới thượng lưu mà nảo như nảo bò. Em yêu thật lắm kẻ lắm mưu!

- Thôi đi ông tướng, ông về đi không hấn ta thấy thì hỏng hết việc công.

Hai người cười nói thích chí, chỉ cần một thời gian nữa thôi, giấc mơ của ả sẽ thành sự thật! Một thời gian nữa thôi, trong tay cô sẽ có một tập đoàn lớn nhất nhì Thượng Hải. Bảo sao mà không vui!

- Chào em yêu, anh đi đây! Em chịu khó nuôi con cho tốt nhé!

- Chào anh yêu!

Hắn ta vừa rời đi không lâu, anh vui vẻ bước vào, nhìn đứa con mà anh vui lắm! Ngóng trông từng phút từng giây để nhìn thấy đứa trẻ. Nhưng quái lạ, anh nhìn nữa, nhìn mãi, nhìn tái, nhìn hồi, cứ thấy nó giống thằng nào chứ không phải anh.

- Cô ăn đi! Tự tay tôi nấu đấy!

- Sao anh cứ xưng hô khác người vậy? Phải vợ - chồng mới tình cảm chứ! Không người ta lại làm tưởng.

- Xin lỗi! Tôi không làm được.

Dạo gần đây, anh bận rộn công việc. Ít khi về nhà cùng ăn cơm với ả. Có khi, đêm đêm còn chẳng thể về nhà. ả dỗi hờn trách mắng anh:

- Chồng, sao anh dạo này không về?

- Tôi có việc bận!

- Hay anh có đứa khác ngoài em? Anh thật quá quắt, anh đã là người có con rồi đấy nhé!

- Tôi biết! Nhưng...

- Không nhưng gì hết, ngày mai anh phải ở nhà không được đến công ty. Không em không cho cu Bin bú nữa đâu.

- Rồi rồi, nó cũng là con tôi!

Một tháng trôi qua nhanh chóng, cô sinh ra một bé gái bụ bẫm, dễ thương. Nó có đôi mắt đẹp tinh khiết, mít ướt như cô. Có đôi môi chúm chím, đỏ mọng như anh.

- Chào mừng con đến với thế giới của mẹ, babe!

#Angel

17. Chương 17

- Tử Kỳ, em muốn ăn cháo!

- Đợi tôi!

- Anh gọt trái cây giúp em được không?

- Đợi!

Ả cười khẩy: " Anh là kẻ ngu, rồi tôi sẽ cho anh hối hận không kịp! Cứ phục vụ tôi đi, nuôi dưỡng tôi đi, chăm đứa trẻ ấy đi, rồi tôi sẽ cho anh mãn nguyện ngay thôi! "

- Huệ Lam, mừng cho mẹ con em " mẹ tròn con vuông "

- Cảm ơn anh, Thành Quân! Tôi đã mắc nợ anh quá nhiều điều.

- Em đừng khách sáo thế! Lo mà chăm cho đứa trẻ đi!

Hắn nhìn cô hạnh phúc cười với đứa trẻ làm hắn cũng ấm lòng vài phần. Trông đứa trẻ bụ bẫm, xinh xắn như mẹ nó làm hắn có chút ghen tỵ với anh. Anh có vợ, có con! Anh có người yêu anh hết mực. Tuy rằng

anh chẳng hề hay biết. Còn hần, hần chẳng có cái gì cả. Kể cả cô, hần cũng chẳng thể chiếm chọn được trái tim người con gái ấy!

...

- Em muốn ăn gà hầm không, Huệ Lam?
- Tôi không! Thật phiền anh quá!
- Em muốn ăn trái cây không để anh gọt?
- Tôi không muốn ăn, anh cứ ăn đi!
- Vậy em có muốn đi siêu thị mua đồ cho trẻ với anh không? Anh giúp em!
- Lát tôi tự đi được, anh cứ đi làm đi!

Tại sao cô cứ xa lánh hần? Tại sao cô lại từ chối hần? Tại sao cô không cần sự giúp đỡ của hần chứ? Lẽ nào, hần không đủ điểm tốt để chiếm được cô dù là lòng tin tưởng?

Hần đau lòng chào cô đi đến công ty. Suốt bao lâu nay, hần dù có cố gắng cỡ nào cũng chẳng thể lay chuyển được trái tim của cô. Dù hần quan tâm cũng đều nhận lại sự lạnh nhạt từ cô. Hần chẳng là gì của cô cả ư?

Cô nhìn hần lạnh lẽo, cô đơn đi ra phía cửa. Cô lo lắng nhưng rồi lại mệt mỏi.

” Anh làm ơn đừng làm con tim tôi rung động! Tôi sợ rằng, tôi sẽ làm anh càng thêm nhiều khổ đau. Anh càng như vậy, càng khiến tôi khó xử đôi phần. Tôi đã mắc nợ anh và tôi cũng chẳng thể cho anh được gì hết. Làm ơn đừng quan tâm tôi dù một chút cũng được! ”

Cô bế đứa con rời đi, cho dù nó mới được 3 tháng. Cô phải rời đi trước khi quá muộn màng. Cô không muốn gây nhiều khó dễ cho hần. Vì vậy, cô sẽ ra đi trong thầm lặng.

- Chào anh, cảm ơn anh vì thời gian qua!

Cô rơi nước mắt do nó cứ trực tuôn dài trên hai gò má. Cô đặt tấm thẻ mà cô đã dành dụm trong suốt thời gian cô cưới anh cùng mặt khẩu. Kèm theo lá thư tạm biệt đầy cảm xúc:

” Dẫu anh là cây, tôi cũng chỉ là lá. Dẫu anh là một tổng tài nổi tiếng cả nước, thì tôi cũng chỉ là một kẻ đơn thân nuôi con. Tôi chẳng hề muốn gây phiền hà cho anh dù là một chút. Tôi thực sự cảm ơn anh trong thời gian vừa qua, anh đã rất quan tâm tôi dù tôi chẳng cho anh được gì. Trái tim này, tôi chẳng thể lay động vì anh được một chút. Rất tiếc, con tim yếu đuối của tôi lại chỉ hướng tới một người. Đúng vậy! Anh nói anh chẳng cần tôi yêu anh, anh chẳng cần đứa con ấy là của anh. Chỉ cần tôi bên anh là được. Nhưng đó chỉ là suy nghĩ đơn thuần của anh mà thôi! Tôi thì khác! Tôi xin lỗi vì đã làm phiền anh! Tôi biết, cho dù tôi có nói bao lời xin lỗi cũng chẳng thể lấp đầy được khoảng trống trong anh. Nhưng xin anh, chỉ một lần này thôi! Xin hãy tha lỗi cho tôi! Số tiền ít ỏi này, tôi xin dành tặng anh coi như tiền ăn nhờ ở đậu trong thời gian qua. Tôi mong anh tìm được người mới tốt hơn tôi gấp trăm ngàn vạn lần! Chúc anh hạnh phúc!

Chào anh, người mà tôi đã từng rung động! ”

Cô kéo vali đi khỏi nhà.” Tạm biệt em, căn nhà thân yêu! ”

#Angel

(Cậu nào có cảm xúc gì không? Comment tố biết nhé!)

18. Chương 18

- Huệ Lam, anh có mua cho em thứ này hay lắm nè!

- Huệ Lam!

- Huệ Lam! Em đâu rồi?

Thành Quân cầm chậu hoa nhài mà cô ưa thích vào nhà. Một căn nhà lạnh lẽo và lạ lẫm. Cô đi đâu?

” Có lẽ, Huệ Lam đi mua sắm chưa về ” Hấn tự trấn an mình.

Đứa trẻ đâu? Không một người mẹ nào lại đi đem đứa trẻ ra ngoài cả!

Hấn đi thêm vài bước nữa, khuôn mặt vui vẻ bỗng sụp xuống, đờ đẫn và tràn đầy lo lắng. Anh cầm lá thư mà tay run run. Anh đọc lá thư cô để lại mà khẽ chau mày sợ sệt. Cô bỏ đi ư? Tại sao?

Thành Quân tức giận, mặt đen lại, phóng xe thật nhanh đến nhà anh hỏi thăm tình hình. Lúc này đã sắp tối, may mắn thay, anh đang ở nhà.

- Tử Kỳ, anh mở cửa cho tôi!

Hấn đập cửa mạnh mẽ, kêu gào:

- Anh mau ra mở cửa cho tôi!

- Thành Quân, cơn gió nào mang anh tới đây vậy? Chồng tôi hiện đang dùng bữa. Anh có gì cần nói à?

Hấn đẩy mạnh ả ra sau, hồng hộc chạy vào, vội vã tóm lấy cổ áo anh, quát:

- Anh dấu cô ấy ở đâu rồi? Anh lại định làm gì cô ấy nữa đây?

- Cô ấy? Huệ Lam à?

- Không cô ấy thì ai. Nói mau!

- Tôi không biết! Huệ Lam đi đâu rồi ư?

- Anh đừng giả ngây!

Hấn hung hăng đâm anh một cái làm anh ngã nhào xuống đất, đổ xô bàn ăn, bát chén vỡ loảng xoảng xuống nền nhà.

- Anh bị điên à? Nói cho tôi biết, có chuyện gì xảy ra với Huệ Lam!

- Anh vén lỗ tai to ra nghe tôi nói cho rõ. Huệ Lam bế đứa trẻ rồi đi rồi.

- Cái gì? Tôi tưởng hai người nói lại tình cũ, đứa con ấy của anh mà. Vậy nên đây là việc của anh chứ liên quan gì tới Tử Kỳ đây!

Hấn càng tức giận. Không biết anh ngu tới mức nào nữa. Con mình thì không nhận cứ nhận con hàng xóm. Đúng là ngu như bò đội nón. Con ả đàn bà kia nhìn hấn và anh vẻ tức giận tuột cùng. Họ chẳng quan tâm đến ả ư? ả đang đứng đây mà cả hai đều tranh cãi, đánh nhau vì cô ư?

- Anh đúng là đồ đàn!

Hấn đen mặt ném cho anh tờ xét nghiệm ADN mà hấn đã lén lút đi khám xét. Vào một lần, đánh nhau với anh trước cửa nhà, hấn đã lén giật sợi tóc của anh. Tờ xét nghiệm này cho thấy, đứa trẻ của Huệ Lam chính là con ruột của anh. Tiện thể hấn ném cho anh cái đoạn ghi âm ngày hôm ấy, cuộc đối thoại của ả cùng gã tình nhân tại bệnh viện.

Rồi hấn tức tốc chạy đi như tên bắn. Tìm kiếm cô mọi ngóc ngách. Hấn cũng chẳng biết nhiều về cô. Biết đâu mà tìm?

Anh nhìn tờ xét nghiệm mà khẽ cau mày. Đứa trẻ ấy không phải của Thành Quân mà là của anh ư? Không thể nào! ả đến lại gần anh, nói khẽ như rót mật:

- Anh ta lừa anh đấy! Anh đã ngủ với cô ta đâu mà có chữa được.

- Cô cú đi!

Đột nhiên, mọi kí ức về đêm hôm ấy lại ùa về trong tâm trí anh một cách rõ rệt. ” Cô ta dám nói dối ư, Vy Vy? Cô thật đê tiện! ”

- Anh phải tin em, đứa trẻ này mới là con anh!

- Con tôi ư? Sao nó chẳng giống tôi dù là một điểm nhỏ nhất? Đã thế, cái này chẳng lẽ không phải giọng của cô?

- Chỉ là hiểu nhầm thôi! Đây không phải em đâu Tử Kỳ!

- Cô còn dám cãi, đã bao lâu nay tôi là con bù nhìn đã cô điều khiển ư?

- Anh phải tin em!

- Vậy bây giờ cô hãy chứng minh, đây là con tôi đi!

Ả tắc đường để chối.” Được! Đây không phải con anh! ”

- Phải! Là tôi lừa anh đấy! Đứa trẻ này là của kẻ cắp dưới của anh đấy! Bọn tôi định cướp tài sản của anh đấy! Vừa lòng chưa! Tôi nhất định sẽ không để các người yên đâu, Thành Quân, Huệ Lam và anh chàng ngu ngốc Tử Kỳ ạ!

- Cô dám!

#Angel

19. Chương 19

- Anh đúng là tên đàn nhất mà tôi từng thấy đấy Tử Kỳ. Anh có phải là Tổng giám đốc Kỳ không vậy? Một tổng giám đốc tài giỏi như anh mà còn để tôi lừa trong suốt thời gian qua, thì quả thực rất nực cười.

” Bốp ”

Anh dơ thẳng tay lên tát ả, nghiêng rằng:

- Cô dám xỉ nhục tôi?

- Phải! Tôi dám đấy! Anh làm gì được tôi?

” Bốp-Bốp ”

Anh tát ả hai cái liền khiến ả ngã nhào xuống đất. Tay ôm mặt, vênh mặt lên với anh:

- Tôi chưa lấy được gì từ anh cả, mắc mớ gì anh tát tôi?

- Vừa cô thách thức tôi đó thôi. Dám làm dám chịu.

- Anh là tên khốn!

- Tôi là tên khốn ư? Phải! Tôi là tên khốn, nhưng cô không được phép mở miệng ra nói tôi như vậy. Chỉ có Huệ Lam mà thôi! Cô có biết, cô cũng góp phần làm nên việc này?

- Việc gì?

Ả khó hiểu hỏi anh cho ra lẽ, anh từ tốn đáp:

- Cô tưởng tôi không biết ngày trước cô làm Huệ Lam sẩy thai? Cô tưởng tôi không biết cái vụ cô hất tách caffè lên người vợ tôi và tát vợ tôi ư?

- Vậy bây giờ anh làm gì được tôi? Anh giết tôi chắc?

Anh cười khẩy, nâng cằm ả lên:

- Cô chết đi rồi thì con cô và hấn ta sẽ phải làm sao đây? Tôi không nuôi hộ đâu! Tôi rất có lòng tốt với con cô đấy chứ nhỉ?

Anh đẩy mạnh ả xuống đất. Lên phòng lấy hết đồ đạc của ả và đưa trẻ ném ra khỏi nhà, quát:

- CÔ CÒN KHÔNG MAU CÚT?

...

- Huệ Lam, em hãy trả lời anh đi!

Hấn gọi điện thoại cho cô bao cuộc gọi điện đều không thành. Hấn tự trách mình không đủ quan trọng để níu cô ở lại, hấn tự dằn vặt mình vì đã để cô rời đi không bao trước. Hấn thực sự nhớ cô đến phát điên. Tuy cô còn yêu hấn như trước nữa, nhưng hấn thì khác. Không được gặp cô, không được nghe giọng nói của cô, hấn như điên dại.

- HUỆ LAM, TRỞ VỀ BÊN ANH!

Hấn gào thét trong sự tuyệt vọng, cô có thể đi đâu được chứ? Hấn đã cho người tìm kiếm khắp nơi, mọi góc ngách nhưng chẳng thể tìm thấy.

Hấn lo lắng rồi lại thất vọng. Cảm xúc chen lẫn nhau, thi nhau làm nền cho khuôn mặt anh tuấn.

- Thành Quân, tìm thấy cô ấy chưa?

- Anh còn mặt mũi để hỏi tôi ư? Tôi nào có biết, đã 2 ngày nay tôi tìm đủ mọi cách, đủ mọi nơi rồi!

Anh lo lắng, sợ sệt. Từ hôm qua đến nay, anh đều chẳng thèm ăn gì. Tìm không thấy thì uống rượu, rồi say sấn. Anh cũng như hấn mà thôi. Cả hai cùng đi tìm cô nhưng vô vọng. Cô có thể đi đâu?

- Thành Quân, cẩn thận!

Trong khi anh và hấn chạy đi tìm mà chẳng màng tới xe, một chiếc xe lao tới khi hấn đang dưới lề đường. Anh hoảng hốt chạy tới đẩy hấn ra xa. Anh gào thét trong màn đêm tĩnh mịch, đầy sương gió.

” Rầm ”

Anh còn chưa được gặp đứa con gái của anh. Anh còn chưa kịp xin lỗi vợ yêu về những hành vi mình đã gây nên. Anh còn chưa thêm giải quyết vụ của ả. Thế nhưng, mùi máu tanh tanh bữa vậy xung quanh anh, chúng chảy thành dòng dưới lòng đường. Con gái anh, thấy bảo, nó giống anh lắm! Anh mỉm cười hạnh phúc. Người vợ của anh, thấy bảo, nhớ anh và yêu anh nhiều lắm! Anh nhẹ nhàng rơi lệ. Anh khóc, không phải vì anh sợ hãi cái chết. Mà anh khóc, mà là vì anh chưa làm gì được cho Huệ Lam và con gái anh. Anh khóc là vì trong thời gian qua, anh đã quá phụ tình với cô. Và anh khóc, là vì anh chẳng thể đủ sức đi tìm kiếm cô được nữa.

- Thành Quân, có lẽ cô ấy đang ở căn nhà gỗ nhỏ trên núi phía Tây, tất cả nhờ vào anh.

Hơi thở yếu ớt, đôi mắt lơ đãng và mờ dần, nhạt dần trong tích tắc.

” Bí Bo Bí Bo ”

#Angel

(Muốn có điều kì diệu hay Tử Kỳ chết đây các cậu)

20. Chương 20

Đôi mắt lơ đãng và mờ dần trong tích tắc: ” Có lẽ, em cũng chẳng yêu tôi nữa đâu, Huệ Lam. ”

- Tử Kỳ, anh mau tỉnh dậy! Ai cho anh ngủ chứ, còn Huệ Lam. Huệ Lam sẽ ra sao đây?

Trong màn đêm tĩnh mịch xen lẫn tiếng xe cứu thương inh ỏi không hồi kết. Tiếng Thành Quân vang vọng bên tai anh dần nhỏ lại.” Tôi sẽ đi ư? Huệ Lam, tôi nhớ em! ”

...

Bước đi vội vã của hắn lao tới ngọn núi phía Tây như anh đã nói. Tim đập liên hồi. Liệu cô có ở đây? Trong lòng hắn, bây giờ xen lẫn hai dòng cảm xúc. Tử Kỳ mới bị tai nạn do cứu hắn. Còn cô, cô lại rời đi chẳng một lời từ biệt với anh.

- Oa... Oa... Oa...

- Nín đi con, cục cưng của mẹ. Xin con đừng khóc, làm mẹ càng thêm đau lòng. Xin con hãy ngủ ngoan, để mẹ yên tâm làm việc kiếm sống. Con nín đi con gái yêu của mẹ. Người cha con hiện đang làm gì mẹ cũng chẳng rõ. Người cha của con hiện đang ở cùng ai, mẹ cũng chẳng hay. Nín đi con, cục cưng của mẹ.

Tiếng khóc của đứa trẻ vang vọng xa xa phía căn nhà gỗ chật hẹp. Tiếng người mẹ cất tiếng hát dỗ dành con làm tim hắn xao xuyến. Đã bao ngày nay, hắn chẳng thể gặp được cô. Đã bao ngày nay hắn chẳng nghe được giọng nói của cô. Làm hắn nhớ cô quá! Da diết và tha thiết quá!

” Huệ Lam, liệu em có biết được rằng, tôi cùng Tử Kỳ tìm em khắp chốn. Liệu em có biết được rằng, tôi nhớ em tới mức độ nào. Nhưng thế vẫn chưa đủ. Tôi chẳng ăn chẳng uống, Tử Kỳ cùng nuốt chẳng xong. Tôi uống rượu cho khuây khỏa, Tử Kỳ còn uống đến say xỉn mà vẫn lòng sục mọi góc ngách để tìm em. Tôi gầy gò đi đôi phần, nhưng Tử Kỳ, anh ấy còn hốc hác hơn tôi rất nhiều. Em biết không, vì tôi bất cẩn mà Tử Kỳ bị tai nạn. Vì anh ấy cứu tôi nên anh mới phải qua nước ngoài chữa trị khẩn cấp. Em cũng nào biết, tình cảm của tôi dành cho em lớn tới mức nào. Nhưng Tử Kỳ còn yêu em nhiều hơn thế. Tử Kỳ còn thương đứa trẻ nhiều hơn thế. Bởi có lẽ, duyên phận đã định hai người hòa làm một. Bởi lẽ nào, tôi lại có thể trở thành một kẻ xen ngang? Tử Kỳ sống chết ra sao, tôi nào có biết. Liệu tôi có còn cơ hội sống trên thế giới này thêm một lần nữa đây? Tình yêu vĩnh cửu là đây ư? Đến khi xa cách muôn trùng, một người trên núi một người ở mãi vùng sâu. Thế nhưng, hai người chẳng thể không dành tình cảm cho nhau dù là một chút. Nối sợi dây tơ hồng sao có thể cắt đứt nỗi mối tơ duyên? ”

- Huệ Lam, là em đúng không?

- Thành Quân, sao anh biết tôi ở đây hay vậy?

- Đúng là em rồi!

Nói rồi hắn ôm trầm lấy cô, cảm xúc dạt dào.

- Tại sao em lại đi chứ? Có biết tôi tìm em cực nhọc lắm hay không?

- Anh về đi, đừng tới tìm tôi nữa.

- Anh muốn báo cho em một chuyện, nếu như em vẫn mặc kệ, thì anh sẽ rời đi và không bao giờ tới tìm em.

- Anh nói đi!

...

- Cái gì? Tử Kỳ! Tử Kỳ bị tai nạn ư?

- Phải! Là lỗi do anh.

- Anh mau đưa tôi tới đó, mau đặt vé gấp cho tôi. Tôi muốn gặp anh ấy, làm ơn!

- Được, vé anh đã đặt sẵn.

...

” Tại USA ”

- Tử Kỳ!

Cô vội vã chạy đến bên anh, toàn thân anh đầy dây dợ. Là tại cô, vì cô mà anh phải đi tìm. Cô là nguyên nhân gián tiếp gây nên vụ tai nạn này. Là tại cô.

Khuôn mặt xanh xao của anh làm cô đau nhói, tim quặn thắt lại thành từng đợt. Đôi môi thâm tím, khuôn mặt tái nhợt không sức sống.

” Tử Kỳ, em về bên anh đây! ”

#Angel

(Tạm ngưng đăng 1 tuần)

21. Chương 21

” Tử Kỳ, em về bên anh đây! ”

” Làm ơn, đừng làm em sợ. Anh đừng ngủ mãi như thế mà! Mở mắt ra nhìn em đi, Tử Kỳ ”

Cô khóc trong đau đớn, cô cầu xin thượng đế phù hộ cho anh, cầu xin thần chết buông tha cho anh lần này.

Cô đau xót nhìn anh nhợt nhạt, biến sắc, tim nhói lên từng đợt khi thấy anh nằm trên giường bệnh không biết ngày nào tỉnh dậy. Giá như, cô có thể thay thế anh, thay anh đối mặt với tử thần. Giá như cô có thể thay thế anh, thay anh nằm trên giường bệnh lạnh lẽo ấy. Cô đau đớn tột cùng!

- Tử Kỳ, anh có muốn trở về cùng với em không? Anh muốn gặp con gái chúng ta hay không?

“ ... ”

- Em đã bàn với Thành Quân rồi, em quyết định đưa anh về nước!

“ ... ”

- Chúng ta sẽ cùng chung sống với nhau, em sẽ chăm sóc anh mà, vậy nên anh cố gắng dưỡng bệnh anh nhé!

Bao câu nói của cô tự an ủi mình khiến người người đau xót thay cô. Khiến bao người cảm thông cho cô. Một cô gái trẻ đẹp tự trấn an mình bên giường bệnh của người chồng. Thật khổ tâm biết nhường nào!

- Chúng ta về nước nhé!

” Tại Thượng Hải ”

- Thành Quân, cảm ơn anh thời gian qua chăm sóc cho Tử Nguyệt.

- Không sao đâu! Em định cứ vậy chăm sóc Tử Kỳ?

- Vâng, anh giúp tôi cùng điều hành công ty chồng tôi một thời gian nhé!

...

Anh vẫn nằm ấy, nằm lặng thinh trong căn phòng lạnh lẽo. Anh vẫn chẳng tỉnh dậy, vẫn để cô mòn mỏi ngóng trông từng cử động của anh nhưng bất thành.

Cô ngày ngày chăm sóc anh, chăm sóc một người sống thực vật cùng đứa trẻ chưa đầy một tuổi. Anh chẳng tiến triển là bao.

” Tử Kỳ, hôm nay em đi làm mệt lắm! Những công ty bất động sản luôn đến gây khó dễ em và Thành Quân. Bọn chúng biết tin anh hôn mê mà bắt nạt em. Toàn bộ những thương nhân và những người có cổ phần lớn thì nhau rời khỏi công ty khiến cổ phiếu ngày càng rớt giá. Cô ta, người vợ hai của anh đua nhau mua cổ phần, em biết phải làm gì để giữ công ty đây? Một công ty lớn nhất nhì Thượng Hải nay đã rớt xuống hạng 13, em phải làm gì để đưa công ty trở về vị trí ban đầu đây? Nguyệt Nguyệt nó nhớ ba nó lắm! Ngày ngày tiểu Nguyệt đòi lên giường anh, nghịch mái tóc anh. Nguyệt chẳng hề sợ hãi khi nhìn thấy anh bất động nằm ấy. Lạ quá anh nhỉ! ”

...

- Mẹ kiếp, tao đã dặn kĩ càng rằng chúng mày phải đâm chết Thành Quân chứ không phải Tử Kỳ. Một lũ ăn hại, chúng mày đâm Tử Kỳ nằm đấy rồi thì tao còn làm ăn được gì nữa?
- Bình tĩnh đi em yêu, em mắng chửi bọn cặn bã này cũng vô ích. Chi bằng em tự làm một bản chuyển nhượng tài sản cho con trai chúng ta rồi lên tới nhà hắn, lấy ngón tay hắn mà điểm chỉ. Dù sao, hắn ta đâu có tỉnh được.
- Anh đúng rất thông minh nhưng vẫn ngổ lăm! Con ả tiện nhân Huệ Lam có bao giờ tách xa khỏi chồng nó đâu.
- Em lại nhầm, cô ta thường tới công ty xử lý công việc đó thôi!
- Thật sao? Vậy tốt quá!
- ...
- Huệ Lam, anh đã điều tra ra kẻ gây ra vụ tai nạn ấy. Cần anh đưa kẻ đó vào gặp em?
- Đưa hắn ta vào đây!
- #Angel
- (Gần một tuần không đăng truyện)

22. Chương 22

- Tao mà không thể lấy được của cải của mày ư, Tử Kỳ?
- Ả cầm tay anh ấn dấu đỏ vào tờ đơn chuyển nhượng tài sản, nhếch mép khẽ cười:
- Từ giờ, công ty này là của tao. Mày và con Huệ Lam ra đường mà sống đi nhé! Chào!
- “ ... ”
- Ả vừa định rời đi thì cô và hắn đứng lúc bước vào. Ba cặp mắt chạm nhau không chớp mắt. Cô cau mày khó chịu nhìn ả:
- Cô tới đây để làm gì? Định giết chồng tôi một lần nữa?
- Giết? Một lần nữa? Cô cứ đùa.
- Cũng may gặp cô ở đây, phiền cô đi cùng tôi tới đây một lát.
- Đi đâu? Con tôi đang đợi ở nhà, tôi cần về nhà.
- Cảnh sát đột ngột bước vào, đứng chắn trước mặt ả. Cô nhanh tay giắt phăng tờ giấy trên tay cô ta rồi cười nhẹ:
- Cô thật láo xược. Chồng tôi đang hôn mê mà cô dám gây khó dễ anh ấy. Cô chán sống rồi à?
- Huệ Lam à, cô đang nói cái gì vậy? Đây là tờ đơn chuyển nhượng tài sản mà anh ta đã kí vào năm ngoái, lúc đấy cô đâu ở cùng bọn tôi.
- Ha! Liệu có phải là Tử Kỳ chuyển toàn bộ tài sản cho đứa trẻ hay là cô thuê người đâm anh ấy rồi nhân cơ hội Tử Kỳ hôn mê, định cướp tài sản?
- Anh cảnh sát xen ngang:
- Mời cô Vy Vy đi theo chúng tôi về đồn lấy lời khai.
- Lời khai? Tôi đã làm gì mà bắt tôi về đồn chứ? Các người bị điên à?

- Theo như những chứng cứ chúng tôi có được, tôi nghi cô là thủ phạm thuê người đâm Kỳ tổng tài. Mời cô đi theo tôi.

- Anh bị điên à? Buông tôi ra...

Giọng gào thét của người phụ nữ làm khuấy động cả không gian yên tĩnh của bệnh viện. Mặt ả đỏ hần lên mà gắt:

- Tôi vô tội. Các người rút khỏi người tôi.

- Nếu cô không chịu hợp tác, chúng tôi xin sử dụng biện pháp mạnh.

- Huệ Lam, tao không giết mày tao không làm người. Tao thề sẽ chém mày ra thành trăm mảnh. Hãy chờ tao!

...

- XX, mời ông nói cho tôi lại nhưng gì bữa trước ông nói với tôi trước mặt Vy tiểu thư.

- Thưa cảnh sát trưởng, tôi thực sự không muốn làm như vậy. Do gia cảnh nghèo khó mà cô ấy cho tôi khá khá tiền vậy nên...

- Ông cứ nói tiếp!

- Nên tôi mới lái xe đâm anh ta. Nhưng thực sự nhiệm vụ của tôi không phải thế. Tôi phải đâm Thành tổng tài chứ không phải Kỳ tổng. Tôi không muốn gây nên sự việc này. Làm ơn hiểu cho tôi!

- Ông! Ông là kẻ ăn cháo đá bát. " Ắ xen ngang "

- Tôi xin lỗi Vy tiểu thư, nhưng tôi còn phải nuôi vợ tôi đang ở bệnh viện. Tôi không thể ngồi tù được.

- Ông dám!?

...

Sau một hồi bàn cãi, phiên tòa đã quyết định giam giữ Vy Vy 7 năm tù.

" Lũ khốn nạn "

7 năm sau.

23. Chương 23

Sau một hồi phán xét, phiên tòa đã quyết định giam giữ Vy Vy 7 năm tù vì tội cố ý gây thương tích, vân vân...

7 năm sau.

- Tử Kỳ, anh tỉnh lại rồi! Bác sĩ, bác sĩ đâu?

Đúng là kì diệu, sau 7 năm mòn mỏi chờ đợi, cuối cùng thì anh cũng khẽ tỉnh lại. Bao lâu nay, cô đơn thân nuôi con trong sự cô đơn thiếu bóng anh. Bao năm nay, cô phải đối mặt cùng bao khó khăn trên thương trường rộng lớn. Và bao năm nay, cô cố gắng tìm cho Thành Quân một vị phu thê nhưng bất thành.

- Tử Kỳ, anh thấy trong người thế nào?

- Baba, con nhớ ba quá! Hức...

Tiếng nói vui mừng của cô xen lẫn tiếng khóc nức lên của đứa bé gái 8 tuổi làm hần nhẹ nhõm." Cuối cùng họ đã được đoàn tụ, thì cơ sao mình còn ở lại? "

Anh khẽ chau mày mở mắt, đón nhận ánh sáng mặt trời 7 năm xa cách.

- Là em, Huệ Lam!

- Cảm ơn chúa, anh đã không quên em!

- Còn đứa trẻ này?

- Con bé là Tử Nguyệt, là con gái anh!

Đứa trẻ vui vẻ xà vào lòng anh. Bây giờ, anh mới nhìn rõ khuôn mặt con gái. Nó thật giống anh!

- Con gái! Con có ghét ba không?

Giọng anh khàn khàn cất lên vang đều bên tai tiểu Nguyệt, nó cười chúm chím nhìn anh:

- Ba, con thương ba nhất trên đời!

Cả gia đình nhỏ mà ấm áp, tiếng cười vỡ òa trong từng giây phút.

” Chào em, anh đi! ”

Hắn rất vui nhưng vẫn xen lẫn nỗi buồn man mác, hắn đi, hắn rời khỏi đây trong im lặng. Hắn sẽ rời xa cô. Hắn sẽ chẳng xuất hiện trước mặt cô nữa.

...

- Tiểu Nguyệt, nghe nói ba cậu tỉnh lại rồi à?

- Ủa, tớ vui ơ là vui luôn ý!

Cậu ta là Tử Diệp, con trai của Vy Vy.

- Mẹ tớ vẫn chưa về với tớ!

- Cậu đừng buồn, mẹ cậu chỉ đi di lịch mà thôi, sắp về với cậu rồi!

- Ủa!

Hai đứa cười nói vui vẻ mà chẳng hề để ý đến chiếc xe tải đang lao tới phía sau. Tiếp bíp còi inh ỏi làm xóa tan không gian trưa hè oi bức. tiểu Nguyệt nô đùa cùng Tử Hải trước bao ánh nhìn ghen tỵ của mọi người xung quanh con đường phố nhộn nhịp.

” Rầm ”

- Tử Diệp, cậu đừng làm tớ sợ, tỉnh dậy đi!

Máu lênh láng dưới lòng đường, mùi tanh tanh hòa nhập với khói bụi. Hình dáng nhỏ bé của đứa trẻ lên 8 làm bao người không khỏi xót xa tột cùng. ” Thậm chí, cậu còn chưa từ biệt tôi! ” tiếng gào thét sợ hãi của cô bạn thân vang vọng bên cạnh tiểu Diệp dần xa dần trong tâm trí cậu bé 8 tuổi.

Đâu đây, hình bóng người phụ nữ đứng khuất mình sau gốc cây cổ thụ bên đường. Giọt nước mắt mặn chát chảy xuống hai gò má gầy gò, xanh xao. Vội vã lao ra phía đứa trẻ nằm ấy, ôm trầm lấy con. Người đàn ông trung niên đi cùng cô ấy, sợ hãi lùi về sau vài bước. Đó là con ả và hắn ta!

- Con! Tại sao lại là con!?

#Angel

24. Chương 24: End

- Tại sao? tại sao lại là con tôi?

Ả quay phắt sang phía tiểu Nguyệt, nắm chặt bờ vai bé nhỏ ấy mà lay mạnh:

- Mẹ mày đã là con ả tiện nhân, bây giờ lại đến cả mày. Gia đình mày là cái quái gì mà toàn kẻ dè tiện.

Tiếng quát tháo, chữ bới của ả làm nơi đây càng thêm náo nhiệt. Một thi thể đứa trẻ nằm trên vũng máu. Một đứa trẻ khác lại bị người mẹ vừa ra tù ấy hành hạ, mà đâu hiểu gì.

- Tại sao chứ? Tại sao mày không lôi con tao đi gọn vào? Tại sao mày lại rủ rê con tao xuống lòng đường chứ?

Mặc cho sự can ngăn của mọi người, ả như điên dại đẩy mạnh tiểu Nguyệt xuống đất:

- Tao phải giết mày. Con trai tao có lẽ sẽ rất cô đơn khi không có mày đúng không? Được! Nhân đây, tao cho mày chín tuổi cùng con tao.

Ả rút con dao từ trong túi áo, vung lên định đâm tiểu Nguyệt. Người tình của ả cũng chẳng bận tâm, chỉ chăm chỉ nhìn đứa con trai nằm lạnh lẽo dưới lòng đường. Ồn ào! Bao tiếng nói gần xa. Tiếng xe cảnh sát vang lên inh ỏi đi tìm kẻ gây ra tai nạn. Bao người xô tới can ngăn ả nhưng bất thành. Có người vì tình thương mà bị ả đâm cho một nhát vào cánh tay, ứa máu!

Bao người lôi điện thoại ra chụp hình, quay video như một thú vui. Lạnh nhạt nhìn kẻ điên đang tung hoành giữa đám đông. Mặc kệ bé gái đang bị đe dọa tính mạng mà cười thích thú.

- Bà bị điên à? Ba ơi! Mẹ ơi! Cứu con!

Người gọi điện cho cảnh sát, người gọi cho xe cứu thương phòng vừa bắt trắc, khung cảnh vô cùng gay gắt.

Tiểu Nguyệt sợ hãi lùi về sau, ả lại hung hăng vung dao lao về trước. Chém ngang chém dọc, cười như kẻ điên vừa trốn trại.

Cảnh sát vây quanh khu vực nhanh chóng. Anh cùng cô vội vã chạy vào đẩy ả ra xa, ném con dao xuống bồn cây bên vệ đường. Cô khóc lóc ôm lấy con gái rồi đập vào mắt cô là Từ Hiền nằm trên vũng máu, cô sốc tốt độ.

Anh cầm phần nhìn ả, nâng cầm ả lên bóp thật chặt:

- Tôi đã không thêm màng tới cô, coi như tôi không tính nợ cô nữa. Ấy thế mà cô to gan dám hãm hại con gái tôi?

- Mày buông tao ra, nó đã giết con trai tao. Tao phải lấy mạng nó.

- Cô điên rồi!

- Phải, tao điên. Chúng mày rút đi không tao giết hết chúng mày.

Anh đưa ả cho phía cảnh sát giải quyết vụ việc. Tiểu Hiền được hân ta đưa đi chôn cất. Cuối cùng, Từ Hiền cũng chẳng thể gặp được mẹ.

Mọi người tản dần. Từ phía xa xa, bên trong chiếc xe BWF sang trọng, một chàng trai ưu tú với đôi mắt đượm buồn hướng về phía cô và anh. Ánh mắt xa xăm ấy, vô bến đậu ấy, làm bao người phải siêu lòng. Hắn không yêu bất cứ ai ngoài cô. Hắn không đồng ý yêu ai vì hắn yêu cô. Tuy quá muộn, quá chậm bước, nhưng Thành Quân đây nguyện chỉ yêu mình Huệ Lam dù chỉ là kẻ đứng sau.

- Tiểu Nguyệt, con đừng sợ.

...

Vì mất con trai quá đột ngột, ả bỗng hóa kẻ điên. Do gây mất trật tự an ninh công cộng nhưng vì lên cơn điên, mất con nên được đưa tới Trung Tâm Thần Kinh. Hắn ta bị anh đuổi việc, đành ngâm ngùi về quê sinh sống. Còn hắn, ai biết hắn đang nơi đâu? Công ty hắn chuyển nhượng tài sản cho em gái bí ẩn.

Cuộc sống của cô và anh tràn ngập hạnh phúc. Công ty đang dần được tăng bậc. Sau 7 năm, anh lại một lần nữa đưa công ty trở về vị trí thứ nhất Thượng Hải.

Đêm hôm ấy,

- Vợ, anh đói.

- Xuống bếp thực phẩm đầy, muốn ăn thì lặn vào bếp.

- Không phải! Em nhỏ của anh muốn ăn vợ cơ.

Anh xông tới ôm trằm lấy cô mà thủ thỉ bên tai.

- Tránh ra, tiểu Nguyệt thức giấc bây giờ.

- Anh đói quá!

- Mặc xác anh.

Anh phụng phịu như con nít, chớp mắt:

- Tiểu Nguyệt muốn có em.

- Mặc xác Nguyệt Nguyệt.

Anh lại nháy nháy vài cái:

- Nhưng em nhỏ nó cương lên rồi!

- Thì mặc xác nhà nó.

Cô gắt lên, xen lẫn nụ cười hạnh phúc của đôi vợ chồng lâu ngày đoàn tụ. Đêm hôm ấy, anh ăn tươi nuốt sống cô trong màn đêm tĩnh mịch. Nhịp đập của hai người thốn thức như đã từng. Hơi thở nhịp nhàng cùng nụ cười hạnh phúc xen lẫn trong ánh sáng mờ ảo của ánh trăng xuyên qua khung cửa sổ.

__END__

#Angel

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ong-xa-lay-vo-hai>